

De la futbolització a la genitalització

«Si ja era prou desastre convertir la política en una competició de passions que es discuteix després en una barra de bar, aquestes últimes setmanes s'hi ha afegit una altra derivada tan lamentable o més: la genitalització.»

Ja fa temps que vivim una futbolització de la política. Em refereixo a la tendència a l'alineament acrític amb un equip, sentir que és el teu, i dividir el món entre aquest equip i el rival. Barça-Madrid, i no existeix res més, és a dir, si no ets del Barça, és que ets del Madrid, i viceversa. Els qui neguen la binarietat reben com a submarins dels uns o dels altres o cauen en el pou dels marginals: si no et puc estimar ni odiar, no serveixes.

La futbolització, deia, és una militància acrítica. El que fan els teus sempre es bo, i quan no ho sembla és que hi ha alguna mà negra que ho mou, o és senzillament una mentida. El teu grup el formen gent sòlida, honrada i intel·ligent i el rival és un magma informe, homogeni i despersonalitzat, on el que fa un dels elements és com si ho fessin tots. Per descomptat, l'àrbitre sempre va amb els altres, no ens pita res a favor i el penalty que cometen els altres passa inadvertit.

Si ja era prou desastre convertir la política en una competició de passions que es discuteix després en una barra de bar, aquestes últimes setmanes s'hi ha afegit una altra derivada tan lamentable o més: la genitalització. També es tracta aquí de la suspensió del raciocini i de deixar via lliure a les vísceres. Genitalització és un debat televisiu presidit pel concepte "a veure qui la té més llarga" -I que tots fossin homes no ho feia necessàriament inevitable, com ho demostra alguna comptada excepció. Genitalització és "agafar-se-la amb paper de fumar" quan un humorista es fica amb tu i clamar "ara, aquests rebran, pels meus pebrots". Doble genitalització.

Genitalització és que la teva reacció -ep, publicada- al menyspreu del teu interlocutor sigui "quins collons", i també ho és deixar caure que "el fiscal farà el que a mi doni la gana, pels meus pebrots". O impedir que algú entri a un acte oficial, o que agafi el tren per tornar a casa després de treballar tot el dia, o plantar-te davant d'un centre de menors no acompanyats sense vergonya per mentir sobre les xifres de delinqüència.

Podeu triar tots els exemples que vulgueu. La força dels genitals quasi sempre per damunt de la força del cervell. Ja se sap que massa sovint tiren més els uns que l'altre. Els genis de la propaganda política ho saben. Hi ha excepcions, però cal buscar-les, i això demana un esforç.